

HÁY JÁNOS

Egy szomorúmanó kiáltozása a Titkok Kapujában

*Itt állok, és szomorú,
hogy itt állok, hasam
homorú,
szomorú-
manó vagyok, vagy
mi a bú
(írhatnám azt is, mi a fasz),
tavasz
van,
lépegetek a tavaszban,
vitézi én,
égnek áll hajam,
de nem ez a bajam,
van már kenyérem,
vajam,
gyerekem,
van remény,
szól az ének,
mögöttem sorra-rendre
követnek a vitézi ének,
haj!*

*Előttem valami
bejárat,
amin az ember csak úgy
bejárhat,
és jön valami pulya,
én volnék ez?, kérdem,
nem!, én ennek volnék
az apuja,*

*és rájövök, hogy előttem még mindig ott
a Titkok Kapuja,
arra visz valami
tuja,
(ma úgy mondanád, hogy villamos)
és úgy teszek, mintha mulya
lennék, pedig
itt,
a fejemben
nagyon is virít
valami,
csak nem tudom, mi,
belebonyolódtam
kicsit,
de annyi baj,
bezárom,
barátom.*

Ej, mit!

*Felhangzik itt
a Titkok-Kapuja-Jaj,
haj,
szomorúmanó gyermekem!, ebédre nincs más,
csak paraj.*

(Ferdítette: PETŐCZ ANDRÁS)